

— Ехъ, и азъ нѣкога тичахъ като тѣхъ, отдавна бѣше то... Грижа ми е голѣма моята Линка. Какво ще стане съ нея, когато азъ умра! Кой ще се погрижи за нея!

— Все ще се намѣри нѣкой да я прибере. Тя е такова добро, умно момиченце.

— Умна е, и учителката това ми казва. Все книги чете. И пѣе... сжщо като баба си, покойната...

Дѣдо Тодоре, моето момиченце не иска да се раздѣли отъ Линка. И азъ съмъ ѝ много благодарна. Тя оживи Магда, развесели я, сѣкашъ сили ѝ вдѣхна. Какво ще кажешъ, ако отведемъ Линка съ себе си? Азъ писахъ и на моя мжжъ. Той е съгласенъ. Ще се грижимъ за нея като за наше дете, ще я изучимъ.

— Господъ вижда, госпожа, вие сте добра жена... добра майка. Вземете я, тя нѣма да забрави добрината, която ще ѝ направите.

Старецътъ се зарадва. Поиска да запали лулата си и не можа — ржцетъ му треперѣха отъ вълнение. Стигнаха на брѣга. Децата се бѣха вече намѣстили въ лодката. Майката влѣзе при тѣхъ. Дѣдо Тодоръ блѣсна лодката въ водата и хвана лопатитѣ.

— Хайде сега, дѣдо, чакъ на отвѣдния брѣгъ на морето ще ни заведешъ.

— Далечно е, — смѣе се Магда.

— Тамъ има една малка кжщичка. Въ кжщичката нѣма никой. Но стига да плеснешъ три пжти съ ржце, и предъ тебе застава единъ черъ човѣкъ. Каквото поискашъ, ще ти се даде.

— А ти какво би пожелала? — запита майката.

— Една хубава луличка за дѣдо.

— Само това? А ти, Магдо, какво би пожелала?